

TEMPS DE CRISI, REFLEXIÓ, AUSTERITAT I DE RECAPTE

En temps de crisi, “fer escultura i ésser escultor eren formes de combat “. David Smith

Sempre he procurat, que les meves obres encaixin dintre del temps que s’han realitzat, donant una visió concisa del moment en el que vivim.

D’una primera lectura d’aparença lúdica, i fins i tot de vegades versemblantment ingènua i darrera d’aquestes formes i colors, s’amaga un esperit punyent i crític, on el missatge que desprenen volen colpir a l’espectador, esperonant-lo perquè no quedi indiferent. L’obra d’art no és sols un cant a la bellesa, si no una reflexió, amb preguntes que es llencen al vent, perquè algú les reculli com llavors i germinin vers el futur.

Enguany, intentant ésser coherent amb el temps que ens ha tocat viure, en aquest mon de crisi, amb canvis econòmics, polítics, fins i tot morals, he treballat molt acuradament, en una sèrie d’obres que crec reflecteixen la problemàtica actual global.

Per això he estat auster amb els materials i les formes, solament he utilitzat el ferro, material fort i ancestral, en aquestes obres òpticament fràgil, creant personatges i animals oníricament delicats. Sempre torno al ferro. Son els orígens de la meva obra.

Amb aquesta sèrie intitulada: “**MínIM**”, un nom curt, auster, precís i cap-i-cua, crec poder expressar amb claredat les meves idees. Son escultures d’aparença mínima, però d’un màxim esforç per sintetitzar l’obra, on vull representar, l’acció de dibuixar en tres dimensions en l’espai, amb línies de ferro, per crear l’essència de l’escultura. Les obres no son minimalistes, ans al contrari, son peces elaborades amb objectes trobats, manipulats, soldats i polits, despallats de tota ornamentació banal i supèrflua, en l’estat més pur, el dibuix; esculpint la nuesa de la matèria en l’espai, dibuixant escultures amb línies de ferro, els somnis es realitzen amb els ulls oberts, que és l’últim que et poden usurpar. Dons obro els ulls per somiar, obro les mans per treballar, depurant al màxim, fins a arribar a la puresa de les formes.

En aquest temps de migrances, he reflexionat, i vull recordar als meus predecessors, que m’han ajudat amb les seves obres a seguir en aquesta tasca diària i constant, creant el meu vademècum personal. A més dels prehistòrics i els primitius ètnics africans, per a mi, el pare de l’escultura actual, amb els seus esclaus de marbre per sempre inacabats és el **Miguel Àngel**; seguit per la rauxa de les marques de les juntes dels motllos que deixa sense polir els bronzes de **Rodin**, que ens inicia en el segle XX. **Brancusi**, ens ha ensenyat a somiar l’impossible, aixecant la vista al cel amb la seva columna sense fi, vers l’infinit. **Júlio González** és el primigeni per excel·lència de l’escultura moderna amb ferro soldat. Ell, eleva el material a obra d’art, la resta seguim el seu camí. Igual com ell, en èpoques de penúria, d’entre guerres al principi del segle XX, arribar a una esquematització de grau elevat, jo he hagut de passar una crisi mundial i globalitzada a principis del segle XXI per arribar a resumir l’escultura. **Giacometti**, per no saber mai acabar i buscar els límits del perfeccionisme. **David Smith**, sempre admirà l’obra de Júlio González, sols tingueren en comú el material, que és el ferro. La germinació que li produí el conèixer les escultures, encara sent estudiant, és la mateixa que produí en mi el veure les del David. Vaig entendre que la distància personal amb l’espai-temps, no té res a veure, amb la proximitat emocional de les obres. **Louise Bourgeois**, fou l’escultora del segle XX, dedicant-se a aquest mon tant complex, desafiant amb les seves escultures la verticalitat sexista a N.Y. **Alain Kirili**, sintetitza les seves obres, despallant-les de tot element superflu, deixant les peces en el seu estat més pur. I per últim, **Joan Miró**, la seva proximitat em motivà, la seva presència em captivà en la meva infantesa, i m’esperonà per entrar en el mon de l’art. També m’ensenyà l’acció de recapte improvisada pel terme de Mont-roig, que fou l’inici de les seves escultures, la meva terra.

Martí Rom.